

*elértük a sólyom meg én
ajtót téptünk a testén belesuhogtunk
győztesnek a sólyom meg én*

*Bévül vagyunk — foglyai az űzött madárnak
bévül vagyunk s mit ér a könnyű toll
ha fémek bontanak szárnyat
s csak bűvöl szemével a Sólyom
ne iszonyodj még tart a vadászat*

KIRÁLY LÁSZLÓ

Elveszett világ

*Szánok csöngetnek, uramisten,
Halálunk merre ringat?
Nagy farkasfényű éjben
Halottat nézni most megyünk.*

*Haja selyemből, hófehér,
Mi jövünk csöngettyűs szánokon,
Rókák futását csodálván
Lószagú szőrpokróc alól.*

*Elveszett világ viczorog,
Halálba táncolt szüzek rínak,
Sikítnak, mint a trombiták,
Vak menekülők kürtjei.*

*Fekete csontú kertünkben
Titokzatos, mély lábnyomok.
Se ember, se állat — semmi;
Maga a gyilkoló idegenség.*

*Kötelek lógnak, lengenek,
Végük ígésző szép hurokban,
Nem parancsolnak, súgnak csupán,
A kenderföldek zöld hangjain.*

*Már incselkedőn mindenik
Lengedez, billen, fordul is,
Hogy megbotlik mind a szó,
Csöndesül, akad, megszakad.*

*Szánok csöngetnek valahol,
Halottat nézni most megyünk,
Vess elénk, ha tudsz, akadályt,
Gyémántzúzmarás istenünk.*

Gyökerek

*Délután, csöndfényű ragyogás a kert.
A költő föláll, hazaindul.
Sorsa földre szegzett, nem legendagyöngy.
Lát valamit a napok rácsain túl.*

Hall valamit: szót, sikolyt, sóhajtást —
de oly szaggatón csendül,
olyan vakitón villan minden:

semmi sem bizonyos végül —
otthon is, világ is
néha van,
néha nincsen.

Szervátiusz: Krisztus

Mikor a MUNKA véget ért,
már tudtuk: VAS INA, CSONTJA.
RECCSENT a mellébe döfött dárda,
visszavont hegye AZÓTA csonka.
Térde rogyant — forgó CSIKORDULT.
GYÉMÁNT-SZEMÉ kínban kifordult.

JÓL VAN, VÉREIM, ÉHES TÁRSAIM, mondta.

Mikor a munka véget ért,
s indulni kezdett A NÉP a hegyre,
rossz test leve a kelevénybe:
E PERCBE sűrült az Idő gennye.

Bocsásd meg mégis vétkeink.
NEM MI GONDOLTUK KI e kint.

Mi csak FÖLSZERELTÜK a keresztre.

